

Sygn. akt IV Ca 1400/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2013r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Grażyna Kramarska (spr.)

Sędzia SO Anna Wrembel- Woźniak

Sędzia SO Wojciech Szcząska

Protokolant Martyna Perzyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2013r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko miastu stołecznemu W.- Zarządowi (...) w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 11 czerwca 2012r.

sygn. akt I C 299/12

1. oddała apelację;

2. zasądza od J. B. na rzecz miasta stołecznego W.- Zarządu (...) w W. kwotę 60 zł. (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

IV Ca 1400/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 stycznia 2012r. wniesionym przeciwko pozwanemu miastu stołecznemu W. powódka J. B. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 28 lutego 2000r. ze sprawy V Nc 229/00, powołując się na przedawnienie roszczenia stwierdzonego tym nakazem jeszcze przed nadaniem mu klauzuli wykonalności.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy w Legionowie oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że przeciwko powódce został wydany przez Sąd Rejonowy w Wyszkanie nakaz zapłaty dnia 28 lutego 2000r. w sprawie V Nc 229/00. W dniu 16 czerwca 2010r. (w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku błędnie podana została data 16 czerwca 2012r.) nakaz ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności (k. 3 akt komorniczych). W dniu 19 grudnia 2011r. wierzyciel miasto stołeczne W. skierował do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w Legionowie A. W. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce na podstawie w/w tytułu wykonawczego (k. 1 akt komorniczych).

Zdaniem Sądu Rejonowego powódka nie sprostала obowiązkowi dowiedzenia, że doszło do przedawnienia wierzytelności objętej przedmiotowym tytułem wykonawczym zgodnie z art. 125 k.c. Z treści akt komorniczych wynika bowiem, że nakaz zapłaty, stanowiący podstawę egzekucji, został wydany w dniu 28 lutego 2000r. i opatrzony klauzulą wykonalności w dniu 16 czerwca 2010r. Pomiędzy datą wydania nakazu a datą opatrzenia go klauzulą wykonalności upłynęło zatem 10 lat i niespełna 4 miesiące. W ocenie Sądu Rejonowego nie wiadomo jednak, kiedy nakaz ten się uprawomocnił, nie ma bowiem informacji na ten temat w aktach sprawy komorniczej i fakt ten nie wynika z żadnych dowodów przedstawionych przez powódkę. W tych okolicznościach nie zostało zdaniem Sądu Rejonowego wykazane, że do nadania klauzuli wykonalności doszło po upływie 10-letniego terminu od chwili uprawomocnienia orzeczenia, a tym samym brak było podstaw do uwzględnienia podniesionego zarzutu przedawnienia.

W apelacji od tego wyroku powódka zaskarżyła wyrok w całości wnosząc o jego zmianę poprzez rozpoznanie sprawy co do meritum, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Powódka zarzuciła Sądowi Rejonowemu nierozpoznanie istoty sprawy wyrażające się w stwierdzeniu, pomimo faktów znanych Sądowi z urzędu w postaci konieczności naniesienia klauzuli prawomocności na oryginale wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkuwie z dnia 28 lutego 2000r. sygn. V Nc 229/00 oraz stanowiącego integralną część tytułu wykonawczego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 16 czerwca 2011r. (prawidłowa data to 16 czerwca 2010r.), że nie można ustalić daty uprawomocnienia się wyroku. Powódka sformułowała też zarzuty naruszenia prawa procesowego:

- art. 181 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007r. regulamin urzędowania sądów powszechnych poprzez stwierdzenie, iż tytuł wykonawczy w aktach komorniczych to jedynie odpis wyroku pomimo, iż jest on trwale połączony z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności i klauzulą prawomocności,
- art. 228 § 1 k.p.c. poprzez stwierdzenie, iż powódka zobowiązana była udowodnić, że wyrok Sądu Rejonowego w Wyszkuwie z 28 lutego 2000r. uprawomocnił się i że przed nadaniem klauzuli wykonalności został opatrzony klauzulą prawomocności pomimo, iż dla nadania klauzuli wykonalności niezbędne jest stwierdzenie prawomocności wyroku i opatrzenie odpisu klauzulą prawomocności ze wskazaniem daty uprawomocnienia się wyroku,
- art. 233 k.p.c. poprzez nierozpatrzenie wszystkich dowodów w sprawie t.j. dowodu w postaci postanowienia z 16 czerwca 2011r. Sądu Rejonowego w Wyszkuwie o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi z 28 lutego 2000r. i odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkuwie, znajdujących się w aktach komorniczych i stwierdzenie, iż pomimo naniesionej na oryginał wyroku klauzuli prawomocności, zawierającej datę uprawomocnienia się wyroku oraz uzasadnienia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności zawierającego informację o dacie uprawomocnienia się wyroku, niemożliwym jest ustalenie daty uprawomocnienia się wyroku,
- art. 777 § 1 ust. 1 k.p.c. poprzez wskazanie, iż znajdujący się w aktach komorniczych odpis wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkuwie z 28 lutego 2000r. sygn. V Nc 229/00 jest tytułem wykonawczym, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż nie wiadomo kiedy się on uprawomocnił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie negując wyrażonego w apelacji - co do zasady prawidłowego - poglądu, że podstawą powództwa opozycyjnego z art. 840 1 pkt 2 k.p.c. może być zarzut przedawnienia roszczenia, należy jednak podzielić słuszną ocenę Sądu Rejonowego, że powódka w niniejszej sprawie nie wykazała, by doszło do przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym ze sprawy V Nc 229/00. Zgodnie z treścią przepisu art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone

prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Niewątpliwie tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (a nie – wyroku nakazowego czy też wyroku – jak opisuje ten tytuł powódka) ze sprawy V Nc 229/00 Sądu Rejonowego w Wyszku został wydany w dniu 28 lutego 2000r., a zatem więcej niż 10 lat przed datą nadania mu klauzuli wykonalności oraz datą wszczęcia postępowania egzekucyjnego na jego podstawie. Ta okoliczność jednak nie daje podstaw do uznania, że doszło do przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem przed datą, w jakiej doszło do przerwania biegu przedawnienia na skutek zgłoszenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności temu tytułowi. Sąd Okręgowy podziela bowiem stanowisko wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Jakkolwiek w uchwale z dnia 16 stycznia 2004r. III CZP 101/03 Sąd Najwyższy wprost wypowiadał się na temat przerwania biegu terminu przedawnienia przez wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jednak w uzasadnieniu uchwały zaakcentował jednocześnie, że teza ta odnosi się do każdego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego. Pogląd ten został podzielony następnie przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 2004r. II CK 276/04 i wyroku z dnia 12 stycznia 2012r. II CSK 203/11. Do przerwania biegu terminu przedawnienia stwierdzonego nakazem zapłaty z dnia 28 lutego 2000r. doszło najpóźniej w dniu 16 czerwca 2010r. t.j. w dacie nadania temu nakazowi klauzuli wykonalności (przy przyjęciu, że najpóźniej w tej dacie został zgłoszony wniosek o nadanie klauzuli wykonalności). Niewątpliwie w tej dacie nakaz zapłaty był już prawomocny, gdyż jego prawomocność była przesłanką nadania klauzuli wykonalności. Zasadnie jednak wskazuje Sąd Rejonowy na to, że nie wiadomo, w jakiej dacie doszło do uprawomocnienia się tego nakazu. Powódka twierdząc, że doszło do przedawnienia roszczenia, winna wykazać, że nakaz zapłaty stał się prawomocny na więcej niż 10 lat przed datą 16 czerwca 2010r. Powódka nie przedstawiła jednak na tę okoliczność żadnych dowodów. Analiza zarzutów apelacji pozwala na wyrażenie poglądu, że strona powodowa mimo, że obecnie jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zadała sobie trudu zapoznania się z materiałem dowodowym znajdującym się w aktach sprawy, w szczególności z aktami egzekucji, na które powołuje się w apelacji. Wbrew zarzutom apelacji należy bowiem zauważyć, że treść tytułu wykonawczego znajdującego się na k. 3 akt egzekucji Km 38/12 (którym nie jest wyrok - jak wynika z apelacji - tylko nakaz zapłaty) nie pozwala na określenie daty uprawomocnienia się nakazu zapłaty, gdyż na odpisie nakazu nie umieszczono klauzuli prawomocności (stwierdzono tylko, że orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne), nie dołączono do niego też odpisu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (postanowienie to występuje w formie skróconej jako pieczęć zawierająca treść klauzuli). Nie można też uznać, by powyższe braki uniemożliwiały powódce wykazanie przedawnienia roszczenia. Powódka miała możliwość przedstawienia na tę okoliczność choćby zaświadczenia Sądu Rejonowego w Wyszku potwierdzającego datę uprawomocnienia się nakazu zapłaty lub zgłoszenia wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Wyszku V Nc 229/00 (np. dowodu doręczenia pozwanej odpisu nakazu), z treści których wynikałoby, w jakiej dacie upłynął dla pozwanej w tamtej sprawie termin do zaskarżenia nakazu zapłaty. Powódka nie wykazała jednak żadnej inicjatywy dowodowej na okoliczność daty prawomocności nakazu zapłaty i tym samym nie wykazała, by przed datą zgłoszenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności temu nakazowi doszło do przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym nakazem.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy oddalił niezasadną apelację powódki na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.